

Arrest

nr. 270 388 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. YILMAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissing voorafgaan, worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Op 19.01.2018 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn vader van Belgische nationaliteit.

Op 12.07.2018 nam de gemachtigde van de Minister een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 02.08.2018 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn vader van Belgische nationaliteit.

Op 31.01.20190 nam de gemachtigde van de Minister een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
Op 07.02.2019 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn vader van Belgische nationaliteit.
Op 11.07.2019 nam de gemachtigde van de Minister een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
Op 13.09.2019 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn vader van Belgische nationaliteit.
Op 09.03.2020 nam de gemachtigde van de Minister een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
Op 13.03.2020 diende verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn vader van Belgische nationaliteit.
Op 10.09.2020 nam de gemachtigde van de Minister een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend. Per arrest nr. 251.547 dd. 24.03.2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep verworpen.”

1.2. Op 11 mei 2021 diende verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn vader van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 4 november 2021 trof verweerder een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2021 werd ingediend door:

*Naam: [B.C.]
Voorna(a)m(en): [I.]
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 20.07.1996
Geboorteplaats: [...]
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt opnieuw (voor de vijfde keer) gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde [B.C.A.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

*“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’*

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene heeft reeds eerder dergelijke aanvragen ingediend.

Betrokkene legde in het verleden reeds allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken telkens ontoereikend zijn, zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Het dossier bevat na vele aanvragen ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. De volgende bewijsstukken werden voorgelegd:

- een 'Attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018-2019' waaruit blijkt dat betrokkene geen belastbaar inkomen heeft aangegeven in 2018 en 2019. Dit terwijl uit zijn (oud) paspoort blijkt dat hij op 2 oktober 2017 zijn land heeft verlaten en dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer door betrokkene zelf op 28.11.2019. Het attest van onvermogen is omwille van de data waar het over gaat niet relevant. Voor zover betrokkene alsnog zou kunnen aantonen toch nog in Marokko te hebben verbleven in 2018 en 2019, quod non, dient opgemerkt te worden dat het attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer door betrokkene zelf waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- Er werd ook een rekeninguittreksel voorgelegd op naam van de vader van betrokkene waaruit blijkt dat hij een cheque uitschreef aan [S.A.] op 2.07.2012, 11.06.2012, 17.02.2015, 7.12.2015 en 25.01.2017. Verder verzond hij ook via Moneygram op 2.02.2017 een bedrag ter waarde van 688.50 € aan diezelfde persoon. Het is niet duidelijk wat de relevantie is van dit document.

- Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden opnieuw bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zowel de Belg, als de partner van de Belg een rustpensioen hebben dat wordt aangevuld door inkomensgarantie voor ouderen. Bijkomende werden dit keer loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat de gepensioneerde vader van februari tot september 2019 en van juli tot oktober 2020 is tewerkgesteld geweest (13 uur per week) en zo een bijkomend inkomen voor zichzelf heeft verworven, alsook het bewijs dat hij een factuur heeft gekregen van de Vlaamse belastingdienst betreffende grondlasten. Het bijkomende inkomen van de referentiepersoon heeft kennelijk geen invloed gehad op de sociale bijpassing via de inkomensgarantie voor ouderen. In die zin is dat bijkomend inkomen gedurende enkele maanden in 2019 en 2020 niet relevant.

Enkel regelmatige en stabiele bestaansmiddelen kunnen in aanmerking worden genomen voor de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het bewijs dat mijnheer een aanslagbiljet heeft gekregen om belastingen te betalen, verandert evenmin iets aan de vaststelling dat de referentiepersoon en zijn echtgenote reeds sociale bijstand genieten en derhalve in een kwetsbare financiële situatie verkeren.

Daar waar zij, indien zij iemand via gezinshereniging een verblijfsrecht wensen te bezorgen, net moeten aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, om te kunnen voorkomen dat betrokkene ten laste zou vallen van de openbare overheden (art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980). Het spreekt voor zich dat dit risico niet kan worden uitgesloten, immers ze genieten reeds sociale bijstand.

- Certificat de Scolarité 2015-2016. In dit attest is opgenomen dat betrokkene was ingeschreven voor het schooljaar 2015/2016 in het 'Lycée Qjalifiant Moulay Ismail' voor het volgen van het eerste jaar 'Bachelor 'letteren en menswetenschappen', dit bewijsje werd afgeleverd op 15.10.2020.

Certificat de Scolarité 2016/2017. In dit attest is opgenomen dat betrokkene was ingeschreven voor het schooljaar 2016/2017 in het 'lycée Qualifiant Ibn Khaldoun' voor het volgen van het eerste jaar 'Bachelor 'Letteren en menswetenschappen', dit bewijsje werd afgeleverd op 4.10.2020.

Geen van deze twee certificaten bewijst dat betrokkene daadwerkelijk fulltime deze studie heeft gevolgd en geen economische activiteit had of anderzijds vermogend was om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voldoen. Het is immers niet omdat men ingescheven is in een onderwijsinstelling dat men nadien die studies ook daadwerkelijk volgt en dit niet combineert met een tewerkstelling.

- Bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene zelf op 22.06.2017 twv 232.5 €, op 3.07.2017 twv 95 €, op 5.08.2017 twv 192.50 € en op 20.09.2017 twv 490.50 €. Het overmaken van enkele bedragen aan betrokkene, bewijst op zich niet dat betrokkene op die bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Vooreerst blijkt niet uit de voorgelegde documenten dat hij de bedragen in ontvangst heeft genomen. Voor zover hij ze wel degelijk heeft ontvangen, kunnen het ook schenkingen zijn geweest in een totaal andere context dan het onvermogen van betrokkene.

De voorwaarden van art. 40ter, dat expliciet gebaseerd is op art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"Schending van de artikelen 1 tot 4 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging – manifeste beoordelingsfout."

Hij betoogt als volgt:

"Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41414, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigering niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.
Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

De door verzoeker voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij zowel financieel als materieel afhankelijk is van zijn vader, hij was immers student en heeft geen enkel inkomen genoten in zijn herkomstland.

De gemachtigde moet met alle elementen van het dossier rekening houden. Het Hof van Justitie definieert de notie van het ten laste zijn als de feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Belgische referentiepersoon. Verzoeker, wijst erop dat de Raad deze interpretatie ook toepast voor beslissingen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker was student in Marokko, tot voor kort hij naar België kwam.

Hij heeft niet gewerkt, hetgeen hij heeft aangetoond met belastingfiches. Hij stelt volledig afhankelijk geweest te zijn van zijn vader. Verzoeker voegde het bewijs dat zijn vader verschillende betalingen heeft gedaan via western union.

Zijn afhankelijkheid kan met elk bewijsmiddel worden aangetoond. Verzoeker kreeg een duurzame steun en geen punctuele.

Wat betreft het bewijs van zijn onvermogen verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarin is gesteld, aangaande het argument dat niet is aangetoond dat de betrokkene niet in het bezit is van mobiele of immobiele goederen, dat de voorgelegde stukken de financiële afhankelijkheid trachten aan te tonen en er in het administratief dossier geen enkel element is dat de gemachtigde kan toestaan dat de betrokkene van andere bronnen kan genieten.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen. De gemachtigde stelt dat er door verzoeker niet redelijkerwijs betwist kan worden dat een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft waarvan de feitelijkheid en waarachtigheid niet kunnen worden getoetst.

Verzoeker heeft reeds de inspanning heeft geleverd aan te tonen dat hij in Marokko geen belastingen op inkomsten diende te betalen. Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst.

Ten overvloede blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Hoe dan ook werd niet voldoende rekening gehouden met de nieuw voorgebrachte elementen in het dossier.

Het middel is in die mate gegrond."

2.2. De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel geen uitleg aangaande de wijze waarop de rechten van verdediging werden geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Wat betreft de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voorziet deze bepaling in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft artikel 4 van dezelfde wet, voorziet deze bepaling in uitzonderingen op de formele motiveringsplicht. Aangezien in casu geen gebruik wordt gemaakt van deze voorziene uitzonderingen, kan van voormeld artikel ook geen schending voorliggen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Ze verwijst naar artikel 40ter, §2, eerste lid, artikel 40bis, §2, 3° en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, alsook naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder wordt duidelijk gemotiveerd aan de hand van de elementen die verzoekers zaak kenmerken om te komen tot de conclusie dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten.

2.6. Verzoeker laat na te duiden waarom deze overwegingen hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is.

2.7. Dat de formele motiveringsplicht niet is geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat zijn vader gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Het houdt in dat verzoeker om gezinshereniging verzoekt met een statische Belgische onderdaan.

In dat geval is artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]”

2.10. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij derhalve het bewijs moeten leveren van het “*ten laste zijn*” van zijn Belgische vader om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen. Tevens dient hij aan te tonen dat zijn Belgische vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Dit zijn cumulatieve voorwaarden die dus beide moeten worden vervuld opdat een verblijfskaart kan worden uitgereikt. Enkel indien verzoeker gegronde kritiek uit op deze twee schragende motieven, leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek volledig is toegespitst op de beoordeling van verweerder dat verzoeker niet heeft bewezen ten laste te zijn geweest van zijn vader toen hij in zijn land van herkomst verbleef. Verzoeker laat echter de beoordeling van verweerder dat verzoekers vader niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet totaal ongemoeid. Vermits dit schragend motief niet wordt aangevochten, blijft de bestreden beslissing overeind en gaat de Raad niet in op de kritiek die verzoeker uit op de beoordeling van verweerder dat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn vader in zijn land van herkomst.

Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé – leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins –en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé-leven niet worden gerespecteerd.

Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;

Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.

Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd.”

2.13. Verzoeker doet niet meer dan een louter theoretisch betoog te voeren over artikel 8 van het EVRM gelinkt aan “een ministerieel besluit”, wat de bestreden beslissing niet is. Met louter theoretische beschouwingen toont verzoeker niet in concreto aan dat hij alhier een beschermenswaardig privé- en gezinsleven leidt in de zin van voormeld verdragsartikel.

2.14. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet ontkent dat hij gedurende geruime tijd onafgebroken is tewerkgesteld. Hiermee toont hij als volwassen man van 25 jaar niet aan dat hij afhankelijk is van zijn vader. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76), quod non in casu.

2.15. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt: *“Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.”*

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA